

Forfatter: Steffens, Henrik

Titel: BREV TIL: Mynster, Jakob Peter FRA: Steffens, Henrik (1798-uu-uu)

Citation: Steffens, Henrik: "BREV TIL: Mynster, Jakob Peter FRA: Steffens, Henrik (1798-uu-uu)", i *Breve fra J.P. Mynster*, Gyldendalske Baghaudling (F. Hegel), s. 243. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001991707-000-shoot-L0019917070000154.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Breve fra J.P. Mynster

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

1798.

Fra Steffens.

Vort Liv er en Vandring om Natten — Bag os er dunkelt — for os er dunkelt — og vi veed ikke, hvor vi kom fra eller hvor vi gaae — Vi staae eene paa en stor Heede — naar bliver det Dag? — I Buskene glindser en Johannisorm; vi bukke os ned til den, glæde os over det lidet Lys — men den fordunkles, naar vi røre ved den — I Sumpene dandser Lygtemænd og leede os vild. — Men over os staaer den faste uforanderlige Nordstjerne mellem Millioner skinnende Lys paa den foranderlige Himmel, og viiser os Veyen. Ak! at vor Himmel saa ofte er skyefuld, ak! at vi over os finder det dunkelt, som trindt omkring os!

Men den menneskelige Aand er stor — den skrækkes ikke af noget Mørke — Hos os bære vi en Magnet — gaae, omgøglede af Nattens Blendværk, indhyllede i mystisk Dunkelhed, med faste Skridt fremad, og fare ikke vild! —

Job! jeg erindrede ofte med Glæde den Tiid, da vi vare sammen — vi løb efter gøglende Lygtemænd — vi vadede i Mooser, foere vild, mærkede det ikke og glædede os. — Vel mig, at jeg blev revet ud af Venners Favn — Hvor jeg vaandede mig! — Alle mine Forhaabninger vare svundne — Alt hvad min Phantasie havde malet for mig var borte — Jeg stod saa gandske eene, og hvor jeg saae hen var det øde og tomt — I mig øde, omkring mig øde — og min Phantasie malede mig mit heele Bæsen som en stor, intet indeholdende umaalelig Grav — Endnu gyser jeg, naar jeg tænker s. 244 paa denne Forfatning. — Mine Venner taug — manvilde hielpe mig, og vidste ikkehvad jeg savnede, manvilde trøste mig, og var uvidende om hvad jeg havdetabt.

Men Skiæbnen vilde danne mig, ikke kue mig. Mine Kræfter slumrede, de vare ikke udryddede. — Et Glimt af Haab — og jeg handlede paa nye — Mit heele Væsen fik en anden Vending. — Hvad der bidrog til dette, hvad der udviidede min Aand, hvad jeg leed og nød — Du kan faae det at viide, hvis Du overhovedet ønsker at viide det.

Jeg kom til Kjøbenhavn. Jeg nægter det ikke, at mit Haab, der at træffe Venner, som nu sympathiserede med mig, var svagt. — En politisk Sværm stormede mig imøde — jammerligt Væv døde mig — forvanskede Genier vrirmede omkring — Mennesker, som jeg engang havde kiendt, vare mig fremmede — Ingen høj Interesse, ingen Følelse, som hæver os — Det var Hverdagsmennesker — og de største Ideer tabte deres Meening og deres uendelige Omfang i deres Mund.

Jeg iilede tilbage, og maatte hos to Mennesker, som jeg havde lært at kiende, søge at overbeviise mig om, at der endnu var Mænd, som jeg sympathiserede med.

Jeg kom anden Gang til Kjøbenhavn — og traf Dig. Hvorfor skulde jeg nægte, at jeg intet haabede — og mistvivlede om Dig, som om de øvrige. Men Du havde stille, eensom, i en liden Kreds, dannet Dig til det, som min Skiæbne drev mig til. — Job! der er faa Mennesker paa Jorden; men disse maae være Venner — Langt borte fra Dig staaer jeg her — seer længselfuld mod Norden, som har alt, hvad jeg elsker — byder Dig min Haand, og Du maae modtage den.

Steffens. *)

s. 245 Skriv snart og adresseer Dit Brev til Jena. Jeg gjør en Reyse til Thüringer-Waldgebirge, og kommer saa her tilbage. — Snart forlader Hornemann mig. — Jeg har kun faa Correspondenter i Danmark, og behøver en. Saasnart Du lader mig viide, om Du gider correspondeere med mig, skriver jeg Dig et ordentligt, filosofisk-æsthetisk Brev — men ingen Cameralia, ingen Statistik, ingen Beskrivelser — Mennesker vil jeg undertiden skildre, ifald jeg finder det Umagen værd.

Im Hoffniannschen Hause in der Johannesgate.